

НАСАМЕ

срс

Саавската царица

© Вили Тодоров, автор, 2018 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-554-8

Вили Тодоров

НАСАМЕ

със

Саавската царица

Книгоиздателска къща „Труд“, 2018

На Ю. А. - Андромаха

Предговор

Когато четете „Насаме със Саавската царица“ от Вили Тодоров, погледнете се в огледалото и ще се озовете във... „Вили и Огледалния свят“ – моля да ми прости Луис Карол за плагиатството с неговата Алиса, потънала в своята паралелна вселена.

Имаме двама поети:

Андромаха (Белла) – музата

Вили Тодоров – посетеният.

Може да се каже по Висоцки, че музата тихо го е посетила и си е тръгнала, но... може и да е поостанала... Все пак са си поговорили. Камо Смирненски с Дявола, с който са пили горчиво кафе, като Йезавел с Ахав. Камо поет с една „гола и боса“ – защото гълъбите ходят боси, предизвикателната, с която иска да си каже „наздраве“ вместо „амин“. И двамата не искат да си наливат сами горчиво вино...

И с цялата енергия, която минава през техните докоснали се светове. Пред и зад огледалото и неговите отражения. Пред и зад римите и провокацията на идеите. През и след „Здравей, многолика!“, както казва той.

Какво му отговаря тя?

Живей някак на вълани...

ту се издигам – кипяща като торска пяна,

ту се отдръпвам и притихвам...

във пясъка по дъното на океана.

А той реди своите „песъчинки от думи“ и рими в отговор.

„Заклевам те да не робуваш на клишета, защото са родени от слугуващите някому духом. Бъди винаги себе си, в което е истинското щастие, и поне мъничко разбирана от хората, които приемаш за скъпи! Когато природата, ако щете – вселената, дарява някого с талант, тя пресътворява себе си! Аз помня това и не осъждам непонятното и недостижимото. Благодаря, че то съществува, защото прави света необятно различен. Благодаря

ти за всичко, макар да нямам честта да ме приемаш за приятел! А вероятно понякога... и неведнъж... ме мразиш. Но това е карма! Моята Карма“, изповядва Вили Тодоров.

Още един „двубой“ – своеобразен поетичен двубой, на страниците на тази необикновена по своя характер книга.

Андромаха

Не ти ли вярваш...

аз не съм измислена,

макар да съм в един измислен свят,

във който бродят глухонели истини

с орфани мечти в очи от глад.

Вили

Твърдиш – не си измислена.

Добре, но всичко как се научи?

Кой е създателят на твоя свят?

И кой измислиците вкаючи?

Преценете сами, когато прочетете как автор и муза споделят света си.

Може би тя не си е отишла?

Мила Вачева,
„Рицар на книгата“,
зав. отдел „Култура“ на в. „24 часа“



Вместо предговор

Здравей, читателю,

Тази книга няма аналог до днес в литературата на нито един народ. Едва ли и някога ще има, защото от векове авторското самолюбие на пишещите не им позволява да изразят по подобен начин открито своето преклонение и признание, че друг автор стои много по-високо от самите тях.

Книгата е уникална поради своя замисъл да насочи вниманието на читателите към истински природен талант. Убеден съм, че те ще пожелаят да прочетат стиховете, послужили за мото на моите стихове.

Никога не съм крил своето преклонение пред тази поетеса и за мен ще е огромно, с нищо несравнимо щастие, ако след прочитането на тази книга поне един човек потърси и преоткрие за себе си гушевното богатство в произведенията ѝ.

Според мен, тази поетеса неволно и най-точно се описва в долните два нейни стиха:

Абсурдна

от Андромаха (Белла)

*Тя не е абсурдна,
тя е лист от невидим роман,
тя е всичко неказано... и написано там.
Тя е музика тиха на крайбрежни вълни,
тя е шепот, отключващ невъзможни врати.*

Законът на Белла

от Андромаха (Белла)

*Ти каза свършила ти е газта...
когато си минавала покрай мен
и гравитацията си стени оста
на друга гравитация във паен.*

*Във тишината се прокрадна шум
от пуаса на сърцето на вселената -
сърце, пронизано с куриум...
любовен гладиатор на арената.*

*Такива са законите, уви,
че всеки, който търси - го намира.
Ореът дебне и кръжи...
и който трепне от любов - умира!*

Казват, че дарябайки с талант някого, в този човек природата пресъздава отново и отново своята многоликост и по този начин пресътворява себе си. Аз съм убеден, че в нея, а и в нейния характер, майката природа го е постигнала.

И нека моята книга се превърне в камък от основата на паметник на таланта, чието творчество вълнува и ще продължи дълги години да вълнува мислещите хора!

Защото тя го заслужава!



Не очаквам да бъда разбран

Аз не очаквам да бъда разбран,
не търся и хорско признание.
Само искам за божествен талант
да посея сред хората знание.
Живите олтари се почитат,
а не измислените богове.
Чанове в стихове преплитат
и заслужават ангели в нозе.

Сбогом, многолика, и прощавай!
Ще се срещнем, може би, отвъд.
Нека хората да не забравят,
че съществата като теб са кът.
Талантът е в духа издигнат –
природен дар със код „Величие“.
Теб никога не ще те стигнат,
гори най-бързо тичащите.
С кацнала на рамото ти птица
храня със стихове простора,
а после запали свещица
във храма на нестандартните хора.
Знаеш, те обичат живота,
без да се страхуват от Смъртта,
умирайки се любят със живота,
живеейки се любят със Смъртта.
Във гробищата няма само люляк,
а и в живота повечето е трева.
Чуй! Слушай песента на Има Сумак –
кондорът диша само свобода.



По „Не съм измислена“

от Андромаха (Белла)

*Не ти ли вярваш...
аз не съм измислена,
макар да съм в един измислен свят,
във който бродят глухонети истини
с орфани мечти в очи от глaad.
Ела, един е пътят към звездите
на облаче от пресен сняг,
като премръзнало кокиче,
като загубен във мъгла маяк,
не съм измислена...
Аз просто зная как.
Светът би съществувал и без мен,
така и аз без него съществувам...
Не съм измислена.
Не съм ту в паен.
Звездите ли...
Звездите тогат в шепи да танцуват.*

Твърдиш – не си измислена.
Добре, но всичко как се случи?
Кой е съзателят на твоя свят?
И кой измислиците включи?
Кокичето премръзнало е мъртво,
краката стъпкват го без жал.
А фарът е загубен и вълните
тъкат над кораби воал.
Нима такава си? Не вярвам...
Звездите се достигат със криле,
но не от восък или сняг.
Не трябва да са котва за сърце,
а може би сълза на роден праз,
която е готова да умре.
Не си измислена, аз зная,
но как светът ще разбере,
че си единствена, за да повярва
и да протегне своите ръце...
Аз вярвам, че го можеш.
Дай му знак... Ти знаеш как...
Ти знаеш как!
Светът не би могъл без теб
и затова не си измислена.
От шепите ти нощното небе
излита със зората като истина.
Затворени звездите не танцуват
и те си имат своя воля.
Студени са и не робуват,
гори с рухи да ги помолиш.
Измислените са икони свидни,
стаени нежно в нечие сърце,
но чужди за „приятелство“
недоразбрали смисъла му те.
Богове за тях не съществуват,
защото гледат им отгоре.
А хората мълчат в килии,
залостени отвътре не отварят.
Вярно е, не си измислена...
измислените нощем
със света не разговарят.



По „Погнис: Твоя Йезавел“

от Андромаха (Белла)

*Девет капки от дарнеа,
устните ти... две стрели.*

Погнис: Твоя Йезавел

*Сам вължето си оплеа,
сладки, баяскави очи,
девет капки от дарнеа*

*с острието си отнеа
и танцуваш с него ти.*

Погнис: Твоя Йезавел

*Осет пъти беше стела,
но предаде се, отпи
девет капки от дарнеа,*

*своята съдба приеа,
сам кинжала си заби.*

Погнис: Твоя Йезавел

*Щом пред мене си се клеа,
всичко друго забрави,
девет капки от дарнеа.*

Погнис: Твоя Йезавел

С различни имена ще те наричат,
без да разбират твоя нрав.

Слугите силни не обичат!

Погнис: Твой Ахав

Рушиш ти храмове на воля,
презирайки божественя гняв.

Добре! Щом имаш нужда от простор...

Погнис: Твой Ахав

Жреците плашат се от теб,
за тях лице си на Ереб.

Да потънеш там! – кълнат със гняв.

Погнис: Твой Ахав

Нека двамата да забравим
за твоя вълчи нрав.

Не е вроген – добре го знаем.

Погнис: Твой Ахав

Страхливците от теб се плашат,
силните обикват твоя гняв.

Затова избрах те за съпруга.

Погнис: Твой Ахав

Костите ти куче ще разхвърли –
това е в неговия нрав.

Вълчиците мъжа привличат.

Погнис: Твой Ахав

Затова налеї ми, Йезавел!

Ще изпия аз без страх
твоята отвара от дарнеа.

Да бъда мъртъв или зграб
след това – решавай ти!

Погнис: Твой Ахав

По „... Не си наливай сам горчиво вино“

от Андромаха (Белла)

*Не си наливай сам горчиво вино...
то буцата заседнала не ще отпари...
пристягат обръчите гърлото
с прегътнати съзи-шамари.
Не ти достига въздух...
светът ти се е сгромоляса
и сякаш върху теб се е стовари!*

*Горчи най-сладката отрова
и щастие се ражда от проклятие...
ти имаиш белег от подкова
и той е твоето разпятие...*

*За кой ли път отново свличан,
за кой ли път до смърт ранен...
затаако уж незаметен... и уж обичан,
завинаги - обезверен.*

*Не си наливай сам горчиво вино...
от истините чашиите се чупят.*

Аз обичам да пия пелин.
Този вкус на горчиво и истинско.
И с „Наздраве“, вместо „Амин“
чупя чашиите и е великденско.
Пред хиляди най-сламки вина
ще наляя отново горчиво
и ще пия, прозрял лудостта
от пелина ти, Самогиво!
Затова сред хората съм самин
и сладкото за мен е стипчиво...
Наливам си!
Щом трябва да става, да става,
гробът за всеки е само един.
Плюй по-добре кръв, вместо плява
да хрупкаш в угода на Божия син.
Затова обичам папеса Йоанна,
избрала човека пред Бог
и разбрала, че Любовта само
е ценна за човешкия рог!
Какво от туй, че чашиите са счупени?
Ще пия любовно от твоите шепи,
и ще възпявам луната ти влюбено,
рисувайки ноц с мастило на сепии.

По „Гола и боса“

от Андромаха (Белла)

*И някак си не мога да ти кажа,
и ме бои от твоите въпроси...
аз ходя боса по паважка
и гъвѣбите също ходят боси.
Обичам да танцувам с самотата,
да се целуват с падащи звезди.
В безаунни нощи ходя по водата...
водата също като мен не спи.
И с вятъра се любим откачено,
от него нямам нищо скришно,
той, вятърът... и той е като мене,

а ти... ти не разбираш нищо.*

За болката една гуша
във самотата търсеше убежище.
Размиваше гъжгът лица
с гуши, захвърлени във вещици.

Нощта бе необятно синя,
като мелодия в негърски блус.
Саавската царица сред пустиня
позна любовта с горчив привкус.

